

Kaija (10) ja Mailis (11). Siinä vaiheessa rupesin pitämään päiväkirjaa.

Ystäväkirje 4/93

Rakkaat lähettäjäni!

Kesä on Suomessa pitkällä, mutta me elämme vasta sadeaikaa täällä Japanissa. Oikea kesä alkaa heinäkuun puolenvälin jälkeen. Tällä kertaa voin kertoa teille sen iloisen uutisen, että Juho J. kävi tekemässä meikäläisen työviikosta puolen tunnin videon. Toivoisin, että te KAIKKI lainaisitte sen Kylväjästä ja katsoisitte joko jossakin lähetyspiirissä tai vain kotona perheen kesken. Jos tarvitsette sitä useammassa tilaisuudessa, on varmaan viisasta ostaa videokasetti ihan omaksi. En usko, että se paljon viittä kymppiä enempää maksaa. Tiedustelut: Kylväjä tel....

Kiertokirjeen aiheesta on taas ankara pula. Keksinkin tässä juuri hätäpäissäni, että tutustutan teidät nuoreen Mailikseen päiväkirjojeni välityksellä. Minähän olen aloittanut päiväkirjan pitämisen 11-vuotiaana. Mistä se tulikaan jo niin nuorena, tuo halu kirjoittaa ja purkaa ajatuksiaan paperille? No niin, nyt se alkaa.

23.4.1960 (11 vuotta)

Olen IV:llä luokalla ja minulla on vaalea ja pitkä tukka. Minulla on myös hyvin syvälle juurtunut taipumus lettinauhojen hävittämiseen. Minulla on siniset silmät. Olen ihan parantumaton lukutoukka, sillä jos kirjan käteeni otan, luen sen myös samaan hengenvetoon. Tänäänkin, kun tulin koulusta kotiin, otin kirjan käteeni ja luin sen. Vasta, kun olin lopettanut kirjan huomasi, miten sotkuista meillä oli. Tästä lukemisestani olen yrittänyt päästä moneen otteeseen, mutta ei siitä ole tullut mitään.

Minulla on unelma, mutta luulen, ettei se voi koskaan tapahtua. Minä haluaisin päästä lähetyssaarnaajaksi. Haluaisin päästä julistamaan Jumalan sanaa kaikkialle.

18.4 1961 (12 vuotta)

Juuri sinä iltana, kun viimeksi kirjoitin, lähti äiti laitokselle. Vauva tuli vasta tiistain vastaisena yönä. Tyttö. En tiedä, olenko siitä iloinen vai surullinen. Ei, surullinen en missään tapauksessa ole, vaikka toivoin ehkä enemmän poikaa*. (*Huom, meille syntyi silloin kuudes lapsi, viides tyttö.) Olen juossut kahtena päivänä sairaalassa. Eilen kävin Mairen kanssa, mutta se oli turha matka. Tänään onnistui paremmin. Raija kutsui minut kotiinsa joksikin yöksi. Mutta enhän minä nyt jouda, kun olen Kaijan kanssa "huuthollarina", kuten

Liisa sanoo. Hyvin meiltä tämä virka luistaakin. Vaikka Mirja-täti kylläkin käy lypsämässä ja hoitaa lypsyastiat. Koulukin luistaa tavalliseen tapaansa. Sain 9,5 matikankokeista. Huolimattomuusvirheen takia.

17.11.61

Vähän aikaa sitten oli eräs oululainen tyttö ennustanut s.o. kuullut Jumalan puhuvan itselleen. Jumala oli sanonut, että suomalaisten pitäisi rukoilla maailman puolesta, sillä Suomi on Jumalan uusi valittu kansa. Hän oli sanonut myös, että maailmanloppu tulee joulun jälkeen.

Se tässä vain on kummallista, etten minä pelkää enää niin paljon kuin alussa, oikeastaan en ollenkaan. Tietenkin minun täytyisi tehdä parannus, mutta en osaa. Olen kyllä rukoillut, että osaisin, mutta en kai minä osaa rukoillakaan.

11.3.62 (melkein 13 vuotta)

Tiedätkö, päiväkirja, miltä tuntuu suru ja ahdistus? Vaikka ulkonaisesti olisikin iloinen ja vilkas niin sydän on musta ja raskas. En tiedä, olenko kirjoittanut tämän jo ennenkin, mutta muistan aina, kuinka piirustuksenopettaja sanoi kerran, että eihän teillä lapsilla ole suuria suruja. Että aikuisena ne vasta tulevat. Nytkin minä yritän ajatella sillä tavalla, mutta ei se oikein onnistu. Tytöt pyytävät usein, että minä sanoisin, mikä minua painaa, mutta en minä voi. (*Tuona keväänä minulla oli paljon murheita, esim. isän sairaus, joka vähitellen osoittautui syöväksi.)

4.3.63 (melkein 14 vuotta)

Luin eräästä lehdestä, että ihmisen on päätettävä kerta kaikkiaan onko hän rehellinen tai epärehellinen. Muuta vaihtoehtoa ei ole. Jos siis päättää olla rehellinen ei vilpillisyyden voittaminen ole niin vaikea asia, kun on luvannut itselleen olla valehtelematta tai tekemättä jotakin vastaavaa pahetta. Ja minä PÄÄTIN olla REHELLINEN. Mutta jo tänä iltana valehtelin. Kadun sitä hurjasti, mutta mitäpä se enää auttaa. Huomenna aion perua puheeni. Valhe oli kyllä pieni, sanoin vain lukeneeni sellaisen kirjan, jonka hyvin tiesin, etten ollut lukenut sitä, mutta luultavasti tämä mitätön valhe on samanlainen Jumalan silmissä kuin suurinkin vilppi. Mutta minä yritän tulla paremmaksi.

11.1.64 (15 vuotta)

(*Noihin aikoihin liityin lisälmen tyttölyseon luontokerhoon, Naturaan, josta minulle koitui paljon iloa ja harrastusta tulevana vuosina.)

Oli perjantai-ilta. Natura oli ollut ja mennyt. Olimme katsoneet siellä filmin Yellowstonesta ja sitten meillä oli ollut kilpailu. (Ich war 2.) Kävelimme koululta alas Hullujenlenkille. Iltaisin siellä vilisee kaikenlaisia tyttöjä ja poikia. Ensimmäinen jonka kohtasimme oli herra luomakunnan kruunu eli P.. Hän tervehti meitä. Hmmm! "Ei se edes huomannut minua", sanoi Anja, joka on pihk. Pen. "Kenet se sitten huomasi?" kysyi Heli. "Aika hyvän näköinen poika tuo P. on", myönsin minäkin. Mutta sydämeni ei heittänyt kaksoisvolttia, kuten ennen. Murtumaton päätökseni oli, että yksi kierros Hullujenlenkkiä riittää siksi illaksi.

7.6.65 (16 vuotta)

Kesälomaa on ollut tasan viikko. Ja mitä minä olen puuhannut? Kantanut TIILIÄ. Punaisia, reikäisiä, palaneita tiiliä. Kynnenalukset ja silmät ovat täynnä tiilenmurskaa. Sormieni nahan olen ajat sitten

menettänyt. Mutta mitäs pienistä! Mehän rakennamme KOTIA, omaa tiilistä kotia. Ulkoseiniä on muurattu ikkunoiden yläreunaan ja sisäseiniä noin metrin verran.

Nyt on muuten helluntai, suvisunnuntai. Punakylkirastaiden ja uunilintujen kuoro pitää hiljaista konserttiaan rannan kuusikossa. Äänet ympäröivät minut ja kuitenkin on hiljaista. Järvi on kuin elävä peili. Kuinka minä rakastankaan kesää ja Hernejärveä.

Onni, eikö se koostu pienistä asioista. Kaikki ihmiset, kuten minäkin, odottavat jotain suurta, ehjää, kestävä. Ei sellaista onnea ole. Mutta pienet onnensirut, joita Luoja ripottelee tiellemme, tekevät meistä onnellisen ihmisen, kun vain huomaamme ne, ja annamme niille arvoa. Mailis-tyttöseni, pidä vain silmäsi auki!

15.9.65. (Asumme lisämessä kouluasunnossa)

Kello yhden aikaan yöllä heräsin valtavaan paukahdukseen. Sitä seuraava paineaalto tärisytti ikkunoita ja lasiovia. En ollut täysin selvillä siitä, oliko tämä unta, jossa atomipommi pudotettiin kaupunkiin, vai totta, että talo räjähti ilmaan. Pomppasin ylös ja juoksin eteiseen. Isäntäväen mummo oli noussut ylös ja huusi jotain tulipalosta. Rouva rauhoitti häntä, ettei se suinkaan ollut meidän talomme. Sammutin valot ja luin lyhyen rukouksen. Ennen uneen vaipumistani kuulin vielä palosireenin ulvonnan.

Aamuun mennessä olin jo autuaasti unohtanut koko tapauksen. Mutta sitten Malla hyökkäsi keittiöstä silmät selällään heiluttaen aamulehteä ja selittäen sekavasti jotain, että kokonainen kortteli kaupungista on lentänyt taivaan tuuliin. Putkolan varasto on räjähtänyt sytyttäen tuleen ympärillä olevat talot. Keskustassa ovat ikkunalasit tuusan nuuskana ja parikymmentä ihmistä sairaalassa.

Näky, joka kohtasi silmiämme koulumatkalla, oli todella järästyttävä. Palaneita puunkappaleita oli lennellyt Virran sillalle saakka. Kadut olivat lasinsirpaleita täynnä. Paloautoja vilisi kaikkialla. Putkola oli vain savuava rauniokasa. Poliisit seisoivat ikkunattomien pankkien edessä ja häätelivät ihmisiä pois selittäen, että jokin ammusvarasto oli vielä räjähtämättä. Koulun nurkalla meitä vastaan tuli riemuitseva tyttöjoukko. Koulun ikkunat olivat säpäleinä ja me saimme vapaapäivän. Eläköön vapaus!

21.3.66 (melkein 17)

Eilen tuli Kevät. Se käveli ohuilla kengillään pitkin tien vartta, niin että lumi muuttui sohjoksi. Sen hoikat sormet koskettivat räystäitä ja talojen katot alkoivat itkeä ilosta. Se hymyili ihmisille, kun he menivät äänestämään. Minä kuljin Eteläntietä mustissa saappaissani ja mietin, kuinka surullista on kasvaa aikuiseksi. Roiskuttelin vettä lätäköissä ja annoin tuulen puhaltaa hiukset kasvoilleni. Sillä hetkellä tahdoin kirjoittaa runon, jossa ei tunneta tuskaa poislähteneistä ystäväistä eikä muustakaan. Mutta Kevät vei runon mennessään jollekulle toiselle, jonka kynä on suurempi kuin minun ja usko ihmisiin yhä horjumaton...

21.9.66

Järjestelin kirjoituspöydän laatikkoa. Sieltä löytyi kortti, jossa oli kaikkien neljän Beatles-pojan kuva. Pikkusiskot (viisi- ja kolmevuotiaat) katselivat mieltäväisinä korttiin kuvattuja pörröpäitä. "Onko niitä Piitteleksiä ihan oikeesti olemassa?" kysyi Jaana, viisivuotias. "On, tietysti on", mutisin ohimennen. "Eihän ne vaan tapa immeesiä (=ihmisiä)?" kysyi Seija, joka ei ole koskaan luonnossa nähnyt tuollaista tukkaa.

29.3 67 (melkein 18)

Vuosi 17-vuotiaana on kulunut lentäen. Voi taivas, kuinka sydämeni on ollut kipeä monta kertaa. Kaikki on ollut hullusti, en ole kelvannut itselleni alkuunkaan. Mutta kun pohja putosi jalkojeni alta, opin kirjoittamaan runoja ja löysin klassillisen musiikin. Iloitsen tuosta tuskasta jälkeensä. Olen huomannut olevani niitä ihmisiä, jotka helpommin kestävät vastoinkäymistä kuin kehuja. Niitäkin tämä vuosi on sisältänyt, oikeita riemuvoittoja, niin että pelkään tulevani ylpeäksi ja korottavani itseni muiden yläpuolelle.

12.4.68

(*Se oli se päivä, kun minä tein ratkaisun ja päätin lähteä seuraamaan Jeesusta. Sen pitkäperjantain kohdalla on päiväkirjassa vain seuraavanlainen merkintä.) *"Katso, onneksi muuttui minulle katkera murhe: Sinä rakastit minun sieluani, nostit sen kadotuksen kuopasta, sillä sinä heitit kaikki minun syntini selkäsi taa."* (Jes.38)

17.4.68 (19 vuotta)

Läksin koulua evankelioimaan. En sentään uskaltanut kajauttaa uskoontuloani koko luokan edessä, en sitten millään. Kerroin luokkatovereilleni yksityisesti, mitä pääsiäislomalla oli tapahtunut. Anneli vain kysyi, että onko tarkoituksettomuuden tunne nyt sitten ohi ja minä vastasin myöntävästi. Tytöt alkoivat keskustella uskonasioista. Marssin reksin kansliaan ja kysyin, saammeko ruveta pitämään rukous-piiriä ruokavälkällä. Hän meni niin hämilleen, että lupasi.

23.1.69

On taasen illaksi kääntynyt yksi päivä, läksyjä lukiessa. Ylioppilaskirjoitukset painavat päälle. Menikö päiväni hukkaan? Täytyy veisata Siionin virren sanoin: "Huono on ollut mun palvelukseen." Pelastus tulee yksin uskosta, yksin armosta, mutta mistä kuuliaisuus sitten tulee? Miksi en todista enää kenellekään, kuten alkuaikoina? Ottaisin kyllä mielelläni sen, minkä saan ilmaiseksi, mutta oman lihan kuolettaminen on minulle kauhistus. Olen perinpohjin epäonnistunut kristittynä, tyttärenä, sisarena ja toverina. "Katso Kristukseen", neuvoi Rallu minua vuosi sitten. Sieltä lähtisi valo ja armo, mutta kuinka OSAISIN katsoa.

3.3.70 (Ensimmäinen vuosi Helsingissä kieliä lukemassa, 20 v.)

Mr. Chesterman selitti meille tänään Lord of the Flies -nimistä kirjaa. Kuuntelin silmät selällään ja miltei hengittämättä. Tämä romaani oli alunperinkin mielestäni paras tenttikirjoista, ja nyt, kun kuulin vielä sen symboliikasta, pysyin tuskin paikoillani pelkästä innostuksesta. Simon, jota rakastin ensi hetkestä lähtien, oli siis Jeesus - hänet tapettiin. Kirja esittää loistavasti ihmisen pohjattoman pahuuden. "Do you agree with the author?" (Oletteko yhtä mieltä kirjailijan kanssa?) kysyin opettajaltamme. "No", hän vastasi hymyillen. "I have always been an optimist and an idealist." (Olen aina ollut optimisti ja idealisti.)

Kun tunti oli loppunut ja puimme päällysvaatteita yllemme, ilmestyi Mr. Chesterman meidän tyttöjen naulakkoon. "Do YOU agree with him?" (Oletko sinä sitten samaa mieltä hänen kanssaan?) hän kysyi puolestaan. "Yes, I do", vastasin myöntävästi. "Why on earth?" (Miksi ihmeessä?) opettajamme ihmetteli. "Because the Bible says so." (Koska Raamattu sanoo niin.) Siihen se sitten päättyikin, uskovaisen ja idealistin keskustelu. Samaan mihin aina.

No niin, nyt loppui paperi, ja vasta 10 vuotta kerettiin käsitellä. No, jatketaan joskus toiste, kun taas tulee aiheista puute. Kiitos teille kaikesta taustatuesta, ystävät!

Mailis Ilona

